

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

(ВЛАСНИК МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА)

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. ПРЕТПЛАТА СЕ ПОЛАЖЕ У НАПРЕД, И ТО НАЈМАЊЕ ЗА ПОЛА ГОДИНЕ, КОД СВИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ, И ИЗНОСИ: 20 ДИНАРА НА ГОДИНУ ЗА ДРЖАВНА И ОПШТИНСКА НАДЛЕШТВА, А ЗА СВЕ ДРУГЕ ПРЕТПЛАТНИКЕ У ОПШТЕ 12 ДИНАРА ГОДИШЊЕ. ИНОСТРАНСТВО: ГОДИШЊЕ 24, ПОЛУГОДИШЊЕ 12 ДИНАРА У ЗЛАТУ. ПОЈЕДИНИ БРОЈЕВИ „ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА“ НЕ ПРОДАЈУ СЕ. РУКОПИСИ СЕ НЕ ВРАЋАЈУ

СТРУЧНИ ДЕО

ЗАДРУЖНО НАСЛЕДНО ПРАВО

ПО

ГРАЂАНСКОМ ЗАКОНИКУ КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

(НАСТАВАК)

Исто тако не би имала право на издржавање од задруге ни она удова чији би муж умро пре свога оца који је у задрузи: њен муж, за кога претпостављамо да није имао удела у задружној имаовини, није био задругар ни у својим односима са оцем ни у својим односима са задругом, он је био, и у једном и у другом погледу, у иновском стању, због чега за његову удовицу не вреди прописи §§-а 523. а 525. Грађ. Зак. који се тичу удовица оних који су умрли у задружном стању. И, као и у претходном примеру, тако је и овде задруга могла удовичинога мужа кренути из задружне куће, пошто у задружној имаовини није имао удела нити је, услед тога, био задругар — задруга може кренути из задружне куће и задругара, давши му његов део у задружном добрима (§. 514. Грађ. Зак.), тим пре може она из ње кренути и једног незадругара, — и у том случају удова тога сина незадругара не би, несумњиво, могла тражити ма шта то било од свога свекра¹⁾ или од задруге на име издржања. Зашто би она то могла чинити да је њен муж био још у задружној кући када је умро, околност која не мења његов положај иновскога лица? У овом смислу можемо навести и одлуку одељења Касационога Суда од 17. Јануара 1877. год., Бр. 103., по којој: »Снаха не може имати право на издржавање и удомљење од свекра по односу задруге између њеног покојног мужа, као сина и свекра, као оца. По §-у 507. Грађ. Зак., задружно је стање онде где је смеса заједничког живота и

имања свезом сродства утврђена. Где тога нема ту не постоји задружно стање, нити се тај услов може да замени делом наслеђа, јер је то тек надежно право а не и фактичко. Дакле, право издржања снахе према свекру не да се изводити основном задруге, него по томе што је тужени оженивши сина, задржао га у кући и на имању као пунолетног а тим постао одговоран према снаси²⁾.

Нема, такође, право на издржавање из задруге ни она удовица чији би син умро у задружном стању, зато што је имао удела у задружној имаовини, само ако њен муж није оставио у задрузи никаквог имања. Н. пр., један задругар је отуђио свој задружни део, док његов син, који, по претпоставци, има удела у задружном приноску и приплоду (овај је стечен по његовом пунолетству), тако не учини већ свој део у задружној имаовини сачува: отац умре, оставивши удову, а затим умре и син, оставивши или не потомства — то је индиферентно за оно што хоћемо овде да утврдимо. Удова-мати нема овде право ужитка као ни право издржања у погледу задруге. И заиста, онај према коме би она имала право ужитка, то јест њен муж, није оставио никаквог имања, а онај који је оставио имања, то јест њен син, према њему она нема право ужитка: удова има овај на мужевљевој заоставштини а не и на заоставштини синовљевој, ако, наравно, ова последња није наслеђе од његовог оца (удовинога мужа), а тако исто у оваквом случају ни задруга није дужна издржавати удову, јер је она удова једног лица које није било задругар.²⁾

¹⁾ Гојко Никетић, *op. cit.*, стр. 328.. Да приметимо да овде погрешно вели Касациони Суд да је, тим што је отац сина задржао и после пунолетства код себе, он дошао у обавезу према снаси да је, по смрти синовљевој, издржава и удома: у прилог таквог тврђења не може се навести ни један законски пропис нити га има.

²⁾ Несумњиво је овако, ако је удова-мати, и поред тога што њен муж није оставио никакве имаовине после себе и што она нема ужитка на синовљевој заоставштини, материјално обезбеђена: она има, претпостављамо, својих личних добара (миразних — бивших миразних, пошто јој је муж умро — или параферналних — § 524. у вези са §§-има 760. и 771. Грађ. Зак.). Али *quid*, ако је мати-удова у немаштини? Питање се по-

свакако да ће, у оваквом случају, положај удовице бити тежак, ако би њу за-

ставља због §-а 127. Грађ. Зак., по чијем другом ставу: »Али ако би родитељи у немоћ или оскудост пали, деца су дужна њих пристojно издржавати и са потребама снабдевати их» (в. §. 154. Аустр. Грађ. Зак., други став: »Verfallen aber die Eltern in Durftigkeit, so sind ihre Kinder sie anständig zu erhalten verbunden»). По овом пропису, у горњем случају, удова-мати, ако, после смрти мужевљеве, не би имала право тражити издржавање од задруге, имала би право то тражити од свога сина. Питање је сада ово: да ли би мати имала право издржања из имања синовљевога и после његове смрти, то јест из заоставштине његове? Овде имамо једну одлуку Касационога Суда од 24. Јануара 1876. год., Бр. 70., која по Забелешкама Д-ра Н. Крстића (стр. 312.), гласи овако: »Родитељу према имању умрлог сина (или кћери) припада право из истог имања тражити издржавање». (Ова одлука налази се и код Гојка Никетића, *op. cit.*, стр. 70.). Ми не мислимо овако. Јер, обавеза издржавања родитеља јесте лична обавеза детета, сина или кћери, која, зато што је лична, не прелази на њихове наследнике (§ 913. Грађ. Зак.). Није право родитељево на издржавање (*Die elterliche Alimentationspflicht*) неко стварно право које би оптерећавало, као оно удовички ужитак мужевљевој заоставштини, имаовину детета, тако да би ону пратило ма у чије она власништво прешла. Истина, овако схваћено, право издржања родитеља није много сигурно: оно се гаси, у погледу имаовине детета, чим ова пређе, било наслеђем било каквим актом *inter vivos*, на друго лице. (*Quid* ако би родитељ, на основу судске пресуде или поравнања са дететом, ставио хипотеку на имање детета за обезбеду свога издржања? Ми се ограничавамо да питање само поставимо, али га овде расправљати не можемо). Али, то је законодавчв посао да се побрине за ефикасност права која ствара, а коментарист или судија има једино да закон тумачи али не и да га допуњује. У осталом, сличних случајева има још у закону, н. пр., обавеза мужевљева да издржава своју жену и децу (§§ 109. и 119. Грађ. Зак.) не смета мужу ни најмање да својим добрима може слободно — све док не би био стављен под стараоштво било због умне оболелости било због расипништва — да располаже, нити би жена односно деца могла, због свог права издржања, узнемиравати оно који би на мужевљевом односно очевом имању задобили правилно каква права. (И овде се поставља питање за случај да су жена или деца добила против мужа односно оца пресуду за издржавање ради чијега су извршења она ставила хипотеку на добра дужника, питање које, такође, нећемо сада расправљати).

Исто питање је контроверсно и у француском праву, али, како вели В. Ласантиније (*Précis de droit civil*, t. I, p. 366), јуриспруденција, изгледа, стала је најзад на то гледиште: да се право издржања предака у погледу потомака, la pension alimentaire, не преноси на наследнике онога који је био обавезан давати издржавање: оно се, дакле, гаси са смрћу дужниковом (*Besançon*, 8. Јула 1879. год. по н. к., *Re-*

¹⁾ »Свекар је дужан да плаћа издржавање својој снахи док је син под његовом влашћу (одлука опште седнице од 31. августа 1885 г. бр. 3134.)»: Ст. Максимовић, *op. cit.*, стр. 99..

друга, што би њено право било, из куће задружне кренула. Јер, баш да удова и има живе родитеље своје, они не би били по закону дужни издржавати је, пошто §. 117. Грађ. Зак., вели да дужност родитеља да своју женску децу издржава траје само до њихове удаје¹⁾. После тога тренутка та обавеза на њима више не лежи. На сваки начин, то је морална дужност родитеља да своју кћер, која је остала без мужа и средстава за живот, узме у заштиту, само што овде није питање о моралној дужности већ о законским обавезама. Али, и да се узме да би родитељи имали, у погледу своје кћери која се у таквом материјалном положају налази, законску обавезу да овој притекну у помоћ и да је издржавају²⁾, питање се ипак поставља за случај да удовици нису родитељи живи или да су и они сами унемаштени. Али, ове примедбе не умањују основаност, са гледишта законских прописа, солуције која је горе дата за случај удовице чији муж, и ако је умро у задружној кући, није оставио никакве имаовине у задрузи. У осталом, примери удовица, као и деце, које је отац оставио без средстава за живот тако су чести, да то није ништа необично ако се такви примери десе и у задружним кућама. Најзад, то су последице данашње економске организације, и законодавцу се такви примери не могу стављати на терет.

Дакле, дефинитивно, само она удова има право на издржавање чији је муж умро као задругар, који је, другим речима, оставио и свој део у задружној имаовини.

Живојин М. Периф.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

cueil Sirey, 80. 2. 299). У овом смислу, можемо из наше јуриспруденције навести одлуку одељења Касационога Суда од 28. Фебруара 1877. год., Бр. 889., у којој, по *Забелешкама* Д-ра Николе Кретића (стр. 311. и 312.), стоји овако: «И кад је деда пресудом осуђен да издржава унука, опет та осуда не лежи на имању и смрћу делином губи важност, јер дужност деда по § 119. Грађ. Зак., лична је и не прелази на наследнике». (В. исту одлуку и код Гојка Никетића, *op. cit.*, стр. 66.). И, *vice versa* — из ове одлуке то излази — обавеза детета да издржава родитеље не лежи, такође, на имању детета и не прелази на наследнике. Ова одлука Касационога Суда, према ономе што смо горе казали, тачнија је него одлука одељења истога Суда од 24. Јануара 1876. год., бр. 70., којој смо већ, по Д-ру Н. Кретићу, овде навели. Има, о истом питању, и ова правилна одлука, забележена код Ст. Максимовића (*Нова Збирка*, књ. I, стр. 69.): «Обавеза из §-а 119. Грађ. Зак. лична је и не прелази на наследнике (апелациона пресуда од 6. маја 1877. год. бр. 534. оснажена решењем Касационог Суда)».

¹⁾ Ево, у осталом, текста тога §-а: «Ове дужности родитељске за издржавање трају док деда не буде у стању сама себе издржавати. Закон за такав рок узима пунолетност, или навршену 21 годину код мушкараца, а код девојака удају». — В. и §§ 150. и 151. Грађ. Зак.

²⁾ Да наведемо, овом приликом, ову одлуку једног страног суда наведену у *Новој Збирци* Ст. Максимовића (књига I, стр. 192.). «Законска обавеза родитеља односно оца, да се стара за издржавање детета наступи на ново, ако дете, ма да је пунолетно постало и само се о себи старало, доцније постане неспособно за прибављање средстава за живот (из страног правосуђа)».

О ИСТУПИМА

ОД

Д-Р ТОМЕ ЖИВАНОВИЋА

(НАСТАВАК)

V. *Истуци из § 353 к. з.* — «Газда, вели се у овом §, који своје слуги заслужену плату закида, да се казни са двапут онолико, колико је слуги закинути хтео».

1. а) Радња се састоји дакле у закидању своје слуги заслужене плате.

У § 356 а к. з. вели се: «Што год је у предидућим параграфима о слуги казано, разуме се и о женским, које слуге».

б) *Противправност* закидања би била искључена, кад би господар наводио какав разлог, који му даје право на закидање, и за који би се доказало, да је истинит. Тако то би био случај онда, кад би навео, да му је слуга учинио какву штету, или да је слуги раније дао онај део плате, који закида.

Законодавац је у § 353 одредио и начин, како се имају расправити спорови ове врсте између господара и слугу. Он је ту продвидео три случаја:

1° «Но ако би газда, вели се у ал. 1 ст. 2, слуги задржао плату с изговором, да му је овај какву штету учинио, па би слуга то одрицао, полицајна ће власт, ако за сходно нађе, новце од газде наплатити, па код себе задржати, а стране суду упутити».

2° «Буде л' се пак, вели се у ал. 2 ст. 2, распра о количини плате повела или би се газда изговарао, да је сву или неку част плате слуги издао, онда ће полицајна власт парничаре суду упутити, а оно што газда признаје да треба слуги да плати, наплатити и слуги дати».

3° «Ако газда, вели се у ал. 2 ст. 1, не би за накнаду штета плату слуги задржавао, већ због другог каквог узрока, онда ће полицајна власт дужна бити уговорену плату од газде наплатити». Пропуштено је да се каже, да полицајска власт има и у овом случају парничаре суду упутити, ако је од газде наведени узрок такав, да би газди давао право на закидање, ако би био истинит.

4° «Наплату ће, вели се у ал. 3, полицајска власт удејствовати, ако не иначе, егзекутивним путем».

5° «Све што, вели се у ал. 5, речено у смотрењу потраживања плате, само ће се онда у претресање и даљи поступак предузимати, ако није прошло 6 месеци од дана, кад је требало да газда слуги тражену плату по уговору изда; иначе чим је то време прошло, потраживање је сасвим застарело, изузимајући случај, кад би слуга доказивао, да је плату газди на зајам, оставу и т. п. дао, у ком ће случају распру надлежни судови пресудити».

(1) Закидање није према томе противправно, кад је прошло шест месеца од дана, кад је требало да газда слуги плату по уговору изда.

(2) Рок од шест месеца почиње да тече од дана, кад је по уговору о служби

газда био дужан да слуги изда плату. Тако ако је уговорено да се плата изда крајем месеца фебруара, онда рок застарелости почиње тећи с 1 мартом. Dies a quo т. ј. дан, кад је требало издати плату, не рачуна се дакле у дан рока, јер се вели «од дана», а не «с даном».

2. *Кривац.* — В. IV 2.

VI. *Истуци из § 354 к. з.* — «Газда, вели се у овом §, који свог слугу пре времена отпушта, да плати слуги једномесечну плату; а ако је слуга месечно погођен, онда ће му платити онолико, колико још до месеца одслужио није».

1. а) Радња се састоји дакле у отпуштању свог слуге пре времена.

б) *Противправност* је искључена онда, кад је слуга неуредан. («Неуредног слугу, вели се у ал. 2, може газда у свако време отпустити»). Тако се има узети и онда, кад слуга није способан за посао, за који је погођен, а при погодби се је представио као способан, јер тада уговор о служби између њих закључен није пуноважан.¹⁾

2. *Кривац.* — В. IV 2.

3. *Казна.* — Као што се види, за овај иступ прописана је новчана казна у *корист слуге*: плаћање једномесечне плате, ако слуга није месечно погођен; а ако је погођен месечно, онда плаћање и за оне дане месеца, који преостају до краја истога од дана отпуштања. Према томе ова казна није јавна, већ *приватна* казна, из чега излази, да овај иступ није кривично дело, већ приватно-правни деликт, те му и није било места у Казненом Законику.

VII. *Истуци из § 355 к. з.* — «Затвором до седам дана, вели се у овом §, да се казни:

1. *Слуга*, који би пре времена свога газду оставио, без довољног узрока».

а) 1° Радња се састоји дакле у напуштању свог газде пре времена од стране слуге. Напуштање је превремено према чл. 21 прав. о односима слугу и газда онда, кад од дана отказа није протекло 15 дана код уговора дужих од месец дана, а 7 дана код уговора месечних.

2° Радња је *противправна* само онда, кад се врши «без довољног узрока».

У чл. 21 прав. о односима слугу и њихових газда предвиђени су узроци превременог напуштања газде, који се од законодавца сматрају као «довољни». На име после чл. 20, који гласи: «Слуга је дужан све уговорено време одслужити и не сме пре времена газду оставити без довољног узрока, јер ће иначе одговорати по тач. 1 § 355 Казн. Законика», вели се у чл. 21: «Пре уговореног рока слуга може свог газду напустити, ако код власти покаже вероватност својих навода: а) да би му шкодило здрављу, ако би и даље на одређеном послу радио, зашто је потребно лекарско уверење; б) кад га газда или ко од укућана злоставља, или га на неморална или противзаконна дела наводи; в) кад газда одлази изван места свога становања и њега води да тамо дуже од два

¹⁾ Уп. *Ценић* 854.

месеца или сасвим остане, но у томе случају дужан је газду известити на седам дана пред полазак, да неће с њим ићи; г) кад га родитељи услед напрасне болести позову, или кад му код куће имаће нема ко да надгледа услед болести или смрти у фамилији; д) кад код млађег — женског пола, наступи случај удомљења. Но дојиља или лице, које је погођено да чува слабомоћне, не може службу ни у ком случају пре времена, док себи способну замену не нађе“. У чл. 22 учињен је од овог један изузетак. „У кући, вели се овде, где је само један слуга или једна слушкиња, напуштање службе не може бити, док се замена не нађе, изузимајући случајеве: болести, и кад је отказ учињен код уговора дужих од месец дана, на 15 дана, а код уговора месечних на 7 дана“.

б) *Кривац*. — В. IV 2.

2. Слуга, који би се код једног погодио, пак би га преварио и код другог отишао“.

а) *Радња* се састоји дакле у *стипању* у службу код другог, а не код оног, с којим се је већ погодило.

1^о Не би према томе постојао овај иступ, кад би се ко погодио код једног, па не би ступио у службу ни код њега, нити код ког другог.

2^о Не би такође постојао овај иступ, кад би се А погодио прво код Б, затим код В, па би ступио у службу код првог.

б) *Кривац*. — В. IV 2.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ЗАМКЕ

од
Мориса Леблана

Кад је обишао зид који је окружавао замак, Арсен Лупен се врати на оно исто место одакле је и пошао. Извесно да никаква прелаза не беше и једино се у пространи домен Мопертиса могло ући на мала ниска врата добро закључана или на главни улазак крај кога се налазио вратарев стан.

Ипак, рече он, употребимо друго средство.

Уђе у шибљак, где је сакрио свој мотоцикл, откачи испод седла један пакет у коме је био канал и упути се месту које је одредио за најгодније при свом испитивању. На том месту удаљеном од пута, на окомку шуме, велика дрвета окружаваху парк и прелазила су преко зида.

Лупен утврди камен на крају канала и баца га, ухвати једну дебелу грану, привуче је себи и опкорачи. Грана се одби и подиже га од земље. Он прескочи зид, спусти се низ дрво и лако скочи у парк.

Била је зима, и кроз оголеде гране а преко таласасте ледине видео се из далека мали замак Мопертис. Поплаши се да га не виде, он се сакри иза једне групе јела. Одатле је помоћу дурбина посматрао суморну и мрачну фасаду замка.

Сви су прозори били затворени и осигурани херметичним капцима. Изгледало је да нико не станује.

До ђавола, промрмља Лупен, кућа није весела. Нема изгледа да ћу овде остати.

Али чим на сахату изби три сата, једна врата на приземном спрату, која воде на терасу отворише и појави се једна врло слаба женска силуета, увијена у црн огртач.

Прошета се горе, доле, опкољена тинама, којима је бацала мрве хлеба; затим се спусти низ камене степенце, које су излазиле у башту и упути се десно алејом.

Помоћу дурбина Лупен је јасно видео да се упутила у правцу где је био он. Била је висока, плава, отмених покрета, сасвим млада девојка. Кретала се весело посматрајући бледо децембарско сунце и кидала је с времена на време мале суве гранчице покрај пута.

Већ је била прешла две трећине пута који је раздвајао од Лупена, кад се зачу страховито лајање, и један огромни дански пас појави се из оближње кућице и затеже ланац којим је био везан.

Млада девојка се изненађено трже и продужи даље не обраћајући пажње на догађај који се сваки дан понављао.

Пас се још више ражљути усправи се на шапе и затеже ланац да га скоро удави.

Тридесет или четрдесет корака даље, девојка, већ нестрпљива без сумње, ману му руком. Данац подскочи од беса, повуче се до дна своје кућице и поново нагло скочи. Млада девојка уплашена узвикну. Пас је јурио преко ледине и вукао за собом прекинут ланац.

Она поче да трчи из све снаге и виче за помоћ. Али у залуд. Уз неколико скокова пас је стиже. Она паде изнемогла, изгубљена. животиња је била већ над њом, додиривала је.

У том страшном моменту одјекну пуцањ. Пас подскочи у напред, поведе се, загреба земљу, паде урлајући промукло, пригушено и сврши тужно у нејасном ропцу. То беше све.

Мртав, рече Лупен, који одмах дотрча, спреман да окине свој револвер и по други пут.

Млада девојка се диже, бледа још поводећи се. Она је посматрала, врло изненађена, овога човека, кога није познавала, а који је јој живот спасао, мимљајући: — Хвала, много сам се уплашила... Било је већ крајње време... Ја вам благодарим господине.

Лупен скиде свој шешир.

— Дозволите ми да се представим госпођице... Пол Добреј... Али пре сваког објашњења молим за један моменат.

Он се саже ка псу, испитујући на ланцу место, где је прекинут.

Заиста је оно што сам претпостављао, прошапта он. Хм... догађаји теку и сувише брзо... Требао сам доћи раније.

Кад се врати младој девојци рече:

— Госпођице, ми не смемо ни један моменат да изгубимо. Моје је присуство у овом парку сасвим необично. Ја нећу да нас изненаде из разлога који се лично вас тичу. Замислите да су у замку могли чути пуцањ?

Млада девојка изгледала је као да се већ повратила од узбуђења и одговори са сигурношћу, у којој се огледала сва њена храбра природа.

— Тога се не бојим.

— Господине, ваш отац је у замку данас, зар не?

— Мој отац је болестан, лежи већ месецима, у осталом његова је соба с друге стране замка.

— А послуга?

— Они станују сви заједно и они су такође на другој страни. Овамо нико не долази, једино се ја по овом крају шетам.

— Дакле, вероватно је, да ме нису видели, а у толико пре што нас ово дрвеће крије.

— То је вероватно.

— Онда вам могу говорити слободно.

— Зацело, али ја не могу да објасним...

— Ви ћете већ разумети и он јој се приближи и рече:

— Дозволите ми да будем кратак. Дакле пре 4 дана... Госпођица Жана Дорсеј...

— То сам ја, рече она смошоћи се.

Дакле, госпођица Жана Дорсеј настави Лупен, писала је писмо једној својој пријатељици, која се зове Марселина и станује у Версаљу.

— Одкуд све то знате?... рече млада девојка уплашено, ја сам писмо поцепала пре него што сам га довршила.

— И ви сте бацали парчад крај пута који води из замка у Ваљдом.

— Заиста, шетала сам се...

— Та су парчад била покупљена и доспела су до мене одмах сутра дан.

— Онда... ви сте читали, рече Жана Дорсеј са извесном срџбом.

— Јест, ја сам учинио ту грешку, али не жалим јер вас могу избавити.

— Да ме избавите... од чега?

— Од смрти.

Лупен изговори ову малу реченицу јасним гласом. Млада девојка уздрхта.

— Мени не прети смрт.

— Да, госпођице. Крајем октобра кад сте читали на клуди терасе, где сте свакодневно имали обичај да седите, један део украса се одломи и само неколико сантиметара је требало па да вас погоди.

— Случај...

— Једне лепе вечери у новембру ви сте пролазили при месечини кроз воћњак. Пушка пуче и метак вам прозуја поред ушију.

— Мислила сам... бар...

— Најзад, прошле недеље, мали дрвени мост, који води преко реке у парку на два метра од водопада, у моменту кад сте преко њега прелазили сруши се. Само сте се неким чудом могли ухватити за неки корен и спасти.

— Да, али у свему томе што сам писала Марселини, то је само серија догађаја, случаја...

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

— Не, госпођице, не. Случајеви те врсте искључени су. Два су још могућа!.. Али ми немамо права да претпоставимо да се случај три пут јавља и успева да се понавља под тако необичним околностима. Зато сам и рачунао да ми је дозвољено да вам дођем у помоћ. Па како мој успех може бити сигуран само тако, ако остане у тајности, ја се нисам устезао да на овај начин уђем и избегнем врата. Било је време како ви рекосте. непријатељ вас је и у овом данашњем случају опет напао.

— Како!... Ви мислите... Не, то није могуће... ја не могу да верујем.

Лупен дохвати ланац, и показа јој:

— Погледајте последњу алку. Нема сумње да је била престружена, јер без тога ланац ове јачине не би могао попустити. У осталом зар ово није очигледан знак да је престружена.

Жана преблуде, страх је изменио њено лепо лице.

— Али коме то треба? шапутала је она... Ја никоме зла не чиним. А међутим извесно је да ви имате право. Шта више...

— Затим заврши тише:

— Шта више питам се да иста опасност и мом оцу не прети. — Јесу ли и њега нападали?

— Не, јер се он не миче из своје собе. Али је његова болест тако тајанствена; он нити има снаге нити може да иде, још добија и гушење — као да му срце стане! Ах какав ужас.

Лупен употреби сав ауторитет који би могао имати над њом у сличном тренутку и рече јој:

— Не бојте се госпођице. Ако ме само послушате, сигуран сам у успех.

— Да, да... врло радо... али је ово страшно.

— Имајте поверења, молим вас и слушајте ме. Потребна су ми нека објашњења.

Једно за другим постави јој доста питања, на која Жана одговори брзо.

— Ова животиња никад није пуштана?

— Никад.

— Ко је хранио?

— Чувар, пред вече јој је доносио храну.

— Он јој се дакле смео приближити без страха.

— Да, али само он, јер је пас већ био подивљао.

— Ви не сумњате на тог човска?

— Ох не... Баптист!.. Никад.

— Та ви не видите ни у коме непријатеља.

Не, наша послуга нам је веома одана. Они ме сви много воле.

— Ви немате пријатеља у замку?

— Не.

— Ни брата?

— Не.

— Отац вам је једини заштитник?

— Да, ја сам вам већ казала у каквом се стању он налази.

— Ви сте му причали о ранијим покушајима?

Јесам, али нисам имала право. Наш лекар стари доктор Герул, забранио ми је да га узбуђујем.

Ваша мајка?

— Ње се не сећам, она је умрла пре шеснаест година, баш тачно пре толико времена.

— А колико сте ви тада имали?

— Нешто мање од 5 година.

— И становали сте овде.

— Становала сам у Шаризу. Тек је прошле године мој отац купио овај замак.

Лупен остаде неколико тренутака замисљен, па онда рече:

— Хвала, госпођице, благодарим вам.

За сад су ми ова објашњења довољна.

У осталом било би несмотрено да останем дуже овде.

— Али, одговори она, чувар ће одмах наћи псето.. Како да кажем... ко га је убио?

— Ви, госпођице, да би се одбранили од напада.

— Ја не носим никад оружје.

— Moraју веровати да сте ви, рече Лупен, смешећи се, јер сте га једино ви могли убити. У осталом могу мислити, шта им је воља. Главни је да не посумњају на мене, кад будем долазио у замак.

— Како? Ви имате намеру?..

— Ја још не знам кад, али ћу доћи. Вечерас још... Тако дакле, понављам вам, да budete мирни, ја одговарам за све.

Жана га погледа, и под његовим утицајем... побеђена његовим изгледом који јој је уливао сигурност и веру рече само:

— Ја сам мирна.

— Онда ће све ићи како треба. Вечерас, госпођице.

— Вечерас.

Она се удали и Лупен је пратио погледом све док не изчезну за угао од замка, затим рече:

— Лепо дете? Било би штета да јој се деси несрећа.

Не бринући се много да ће га ко срести, обазриво прегледа у парку и најмањи кутак, потражи мала ниска врата, која је споља опазио, и која су водила у воћњак, откључа их, узе кључ и продужи пут крај зида и дође до дрвета са кога је био скочио. Два минута доцније већ је био на свом мотосиклу.

Село Мопертис било је готово уз сам замак, Лупен се распита и сазна да доктор Герул станује близу цркве.

Он зазвони и кад га уведоше у кабинет за консултацију он се престаји под именом Пола Добреја, који станује у Паризу, у улици де Сирен, па пошто је у служби Јавне Безбедности, дознао је, помоћу једног поцепаног писма о догађајима, који су довели у опасност живот г-ђице Дорсеј, дошао је у помоћ младој девојци.

M. M. J.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ

(НАСТАВАК)

Другарица „принцезе“ Каролине, Емилија Симоне, или г-ђа Хото, била је баш од те сорте. Нашао сам је код мајке —

Бариол. Мајка — Бариол, добра жена, ако је то у опште икада била, и часна, колико се то може бити у њеноме позиву, уживала је неку врсту поштовања међу развратницима, који посећују ове радње где се беда и уживање друже. Она је жива још, али, како више нисам приморан да је виђам, не знам да ли је њена радња иста онаква каква је била у време кад сам је ја упознао; она је према мени имала све обзире које један шијујн може очекивати. Врло је се обрадовала кад сам је упитао за Емилију Симоне, њену љубимицу, јер је помислила да ми се Емилија допала.

— Ти је не би тражио кад бих ти је ја хтела дати.

— Толико је волите?

— Него! Ја волим жене које се брину о својој деци; да; кад би их она упропашћивала ја је не бих погледала! Та сирота мала бића не траже да се роде; зашто хришћани немају толико љубави према деци колико имају животиње?... Ово последње је моје кумче... Исти Хото... сушти отац... Волела бих да је видим. расте као из воде... Ни од кога се та не плаши, а већ све разуме...

— Развила се пре времена?

— Да и лепа је; права љубав; кад буде имала петнаест година она ће сигурно сама зарађивати мајци колико ја мајка. Од ћерке се увек види вајда.

— Знаш.

— Да, да; Бог ће благословити Емилију; толико време већ није имала неприлике са људима.

— Зар се Бог меша у то?

— Ах, ви безбожници! ви не верујете ни у шта.

— А ви имате веру, мајка — Бариол?

— Ја мислим да је имам. Ја не волим попове али је ипак имам; нема још осам дана како сам давала *деветодневну молитву* Св. Женевјеву да ми помогне на лутрији у Брислу; провукли су ми доз испод његовог чивота.

— А крај од свеће јесте ли...

— Ћути, безобразнице!

— Кладим се да ви имате више крета зимзелен освећен на Цвети?

— Нешто мало, синовче.

Бариол која није волела да се противречи њеном уверењу викну Емилију.

— Пожури се рече јој. Чекај да видим да ли је готова.

— То ћете добро учинити јер хитам. Емилија ускоро дође са једним ва-трогаским капларем, који и не гледајући друге поздрави се с њом и оде.

— Пошто је он заборавио своје пиће, примети Бариол, вратићемо га у флашу.

— Попићу га ја, рече Емилија.

— А не.

— Шалите се? оно је плаћено. (Пијући) Гле има мува.

— То ће ти развеселити срце, рекнем ја.

— А, ти си то Жиле! Шта радиш у кварту?

— Знао сам да си овде па рекох у себи: хоћу да видим Хотову жену и да је частим једну литру.

— Агата, командова Бариол, донеси једну литру.

Агата одмах отрча, као увек, прво у подрум, па из њега винарском трговцу, купи једну литру и донесе, али одвоји из ње три четврти на доли водом.

— Није много крштено, рече Емилија гледајући како ја сипам у њену чашу; видиш, не пенуши, то је добар знак: пићу га и данас.

Ја сам Емилији учинио велико задовољство нудећи јој да окваси грло, али за мене то је само био први корак да задобијем њено поверење; требало је навести је да се вали та Хотова. Чувао сам се врло обазриво да штогод не посумња; прво сам се почео тужити на своју судбину. Кад се човек жали девојкама на несрећу од које и оне пате оне не оклевају ни мало да се с њим здруже; ја сам их видео доста да се уз другу литру гуше у сузама као Магдалене; уз трећу постајао сам као њихов највећи пријатељ; тад се већ више не уздржавају, све што им је лежало на срцу избија, настаје тренутак да изјаве. — Емилија, која је раније већ била пила доста, убрзо изли свој гњев због своје супарнице и неверства Хотовог.

— Ах, тај Хотов; Свиња једна! Он заслужује да има жену! Да те изневери због Фелисите! Међу нама речено Фелисита је један гад и кад бих ја имао да бирам, ево кажем ти, ти би имала преимућство.

— Дакле, и Жил ми се смеје! уздахну она. Узми кафу. Знаш ја да је Фелисита лепша од мене, али, ако нисам као она племенита, ипак имам добро срце; ти си то видео кад сам му носила *пању* (хлеб) у Тврђаву; тад је и он могао видети да ли сам *готивна* (добра)

— Доиста ти си се бринула за њега, ја сам сведок.

— Зар нисам ја, Жиле, чинила за њега све? А он неблагодарник!. Погодите му ви нараф... Јесам ли кад год била друкчија?... Он нема шта да замери моме владању; ни законита жена, која би била венчана и све, не би му чинила више.

— Тамап! не би му она чинила ни толико.

— И не би. Он и не зна како сам се бринула о деци док је он био петнајест месеци у *бајбоку* (затвору); ја сам радила без њега. То је врлина! Нек нађе још једну такву! Ја сам се лишавала свега то не зна нико; кад бих причала трајало би дуго. Да је сачувао оне паре што их је потрошио код Бариол куд би му био крај! Нек се само тога сети, али...

— Имаш право; њих му не би могла Фелисита дати.

— Фелисита! Она би му само могла помагати у трошењу. Али, он њу више воли!.. уздахну Емилија; испи чашу и опет уздахну. Јеси ли их видео заједно, кажи ми искрено?

— Јест, да ти кажем; све сте ви брљивце.

— На часну реч! Заклињем се пепелом мога покојног оца!

Овај Хомерски израз употребљавају свештенице нужничке Венере! Одакле је дошао? не знам. Да се ћерка какве праће закуне пепелом своје мајке, иде, — али

пепелом свога оца!.. Ова реч казује читаву монографију. Кад је изговара жена која рачуна да је часна она је увек рђаво предсказање, и, ма какве било њено одело и стање, човек јој, без бојазни да ће се претварати, може рећи: знам те *лепа маско*. Ова заклетва увек ми је изгледала смешна и никад није предамно изговорена а да нисам добио вољу за смејањем.

— Смеј се, смеј се, рече ми Емилија; мислиш да је то смешно? Ћути.. од њега нема никаквог добра; он не верује ни у шта... Ја бих била највећа неваљалица под небом... Заклињем се у оно што ми је најдражије на свету, у живот мога детета, у које се не заклињем никад; нека ме снађу све несреће ако му будем казала.

За време овога разговора наша се литра неколико пута обнављаше, а што се више пило Пенелопа Хотова постајаше све нестрпљивија и увераваше ме да ће чувати тајну.

— Дакле, Жиле, кад ти ја обећавам... он неће знати ништа.

Лепо, казаћу ти шта је у ствари, али чувај се да не *поједеш мамац* (да не издаш), иначе ја ћу те убити; Хотов је мој пријатељ, разумеш ли?

— Ништа се не брине... што се мени каже то је ту, као закопано рече она показујући руком груди.

— Добро. Вечерас сам био у Јелисејским Пољима, видео сам твога мужа и Фелиситу; прво су се нешто препирали она му пребациваше што те је примио у свој стан у улици Сен-Пјед-о-Без. Он је се закљивао да то није истина и да се с тобом више не састаје. Појмићеш кад сам био с њима да сам морао потврђивати оно што је он говорио. После су се измирили и по речима из њинога разговора разумео сам да је Хотов од јуче на ноћ до данас био са Фелиситом у стану на тргу Пале Ројал.

— Е то није, јер је био са *пријатељима*.

— Са Каџеном, Бисетром и Линоаном? то ми је сам Хотов причао.

— Како! он ти је сам то казао? а мени је међутим забринуо да ти о томе говорим; ето какав је, а после, ако му се што деси он ће грдити мене.

— Не бој се нећу ја никад наудити пријатељима; и ако сам *цивил* имам ја још осећања.

— Јесте, али ипак више волиш канцеларију него казнени завод.

— Па ипак, био у канцеларији или не, ја сам поштен човек и ако морам некоме да правим неприлике нећу бар Хотову.

— Имаш право, јагње моје, али треба некад и пријатеље издати; него, реци ти мени куд је мој муж са оном отишао.

— Баш хоћеш да знаш? Отишли да спавају код Бисетра; не знам тачну адресу, нисам их питао.

— Дакле, код Бисетра! добро, добро... Идем да их узнемирим.

— Идем и ја с тобом; да ли Бисетр далеко станује?

— Знаш улицу Бон-Пи?

— Знам.

— Ту, код Бахире, на четвртој спрату Ах, буди сигуран да ћу је ровашити! Да ли имаш какву бакарушу да јој ишамам лице?

— Немам.

— Свеједно, имам ја кључ... а, видеће они сад...

— Слушај, нису они главице купуса... Није згодно да се ти пењеш ако они нису тамо... Ти мени верујеш, пусти мене... Попећу се; ако останем знаћеш шта то значи: да сам нашао тице.

— Сасвим, то си се добро сетио; треба бити обазрив да се цабе не диже ларма.

Дођосмо у улицу Бон-Пи; уђем. Пошто сам се уверио да је Бисетр на логалу вратим се Емилији, којој вино и љубомора беху помутили мозак.

— Баш немамо среће; Отишли са Бисетром и његовом женом на вечеру код Линоа, распитао сам се где Линоа станује, али ми нису умели рећи.

Можда нису хтели, али то није ништа, баш ништа; ја знам где Линоа станује; код његове мајке. Пођи и ти, ти га и потражи да се не би што посумњало.

— Ти ћеш ме тако вући до сутра.

— Лепо, Бога ми! ти ме одбијаш!.. ах, молим те, не остављај ме, нећеш се кајати... пољубићу те.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Е. Bertrand о забави у затвору. Затвореници проводе време као и остали људи. Раде. Али многима ће се учинити чудновато, кад се каже, да се затвореници такође и одмарају недељом као и остали грађани. У свима земљама где се хтело уредити казнене заводе, управе су имале пред собом овај тежак задатак: чиме треба да се занима за време дугог недељног дана становништво казног завода. Добра страна модерног затвора састоји се у томе, што је он у исто доба и васпитни и репресивни. Много је тражити од затвореника, да ради и недељом као и осталим радним данима. У место да се затвореник подигне, он би се бацио у назад; уместо да му се улије поштовање природног закона, религиозног и грађанског, он би се подржавао у непоштовању закона; у место да се прилагоди друштвеним правилима и редовном току живота, он би се од тога одстрањивао све више и више. Затвор, да би одговорио своје циљу, не треба да је у супротности са трезвеним обичајима и нормалним током живота. Ако се не може из основа изменити васпитање једнога човека, није немогуће на делу му показати оно што ће га можда доцније у животу спасти, а то је: да треба стално радити преко недеље, а одмор наћи седмога дана. — Одмор недељом потребнији је у затвору него иначе, а то долази услед једнообразности живота затворениковог.

Признавање недеље у казненом заводу је дакле физиолошка потреба, којом се доприноси и поштовању слободе савести. Тиме се у затвореника подржава осећај о достојанству човека. Али недељни дан не треба оставити ленствовању. Ленствовање је, нарочито у затвору, мати свију порока. На разне начине се употребљава недеља у затворима. Присуствовање служби Божјој не може да буде народба за све, јер треба поштовати слободу верског убеђења, а сем тога та служба траје само један мали део дана. Недељом затвореник прима посету своје фамилије, пише писма, и чита примљена писма и друге корисне списе и т. п. Један распоред о употреби недељног времена изведен је овако: у 6 сата дизање са спавања, у 6½ до ручак, у 7 читање, у 8 Божја служба, у 9 излазак на ваздух, у 10 примање визита или кореспонденција, у 10½ школа и прегледање чистоће, у 11½ ручак, у 12 читање, у 3 морална поука, у 4 настава, у 5 вечера, у 5½ прекраћивање времена, и у 9 спавање. — Библиотека треба да садржи, сабрано жељи израженој на париском конгресу од 1895. године, књиге религиозно и моралне, дела поучна, путописе, илустроване публикације, ваљане романе. — Међу новствари које се увде у казнене заводе, јесу новине и концерти. Концерти за сада нису одомаћени, али то ће бити у будућности, јер музика облагорођава нарави, и, с погледом на ту циљ, заиста се оправдава средство. У малим заводима употребљава се фонограф или друга механичка музика. Да би затвореници свремена на време имали добре новине у рукама, издају се по негде нарочити повремени журнализати за затворенике. Њима се дозвољава гајење цвећа и тица; ове забаве добро утичу на морал јер облагорођавају душу човеку. Затвореницима се дозвољава да се занимају и правим играма, ако ове имају у себи нечега поучног. Да се не би сувише рано исцрпла игра као средство за одмор, игру треба дозволити у моменту кад је она заиста потребна, а то је што доцније у вече. — Сувишна строгост ничему не служи; она на против појачава отпор. Средина је најбоља. Благост и радост треба да уђу и у затворе кроз решетке и вратнице катанцем затворене. Кад се дозволи, да затворници обделавају башту, у њих се, мало по мало, буди нешто, што је код њих успавано: интерес за живот ван себе самога. Ваља код затвореника омилетити уживање у природи, поступати са њима као са дететом, да би га направили човеком са здравим васпитањем. Треба га свићи да тражи уживање тамо где га налазе часни људи, а не у калу. Треба му показати, да задовољења себи може да нађе чак и тамо, где се није надао и где он заузима потпуно незавидан положај. — И поред умерана строгасти у казним заводима, лишење слободе остаје увек за човека, рођеног за слободу, потпуно тешка казна, јер казнени заводи никад не могу бити нешто лепо и добро, већ само: гадна потреба.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Суд општине богавске актом № 132. од 25. фебруара ове године упутио је овакво питање:

Закупац утрине једне општине требао је према условима уговора да положи закупну цену за 1913. годину још у новембру месецу прошле године. Међу тим он неће да положи новац наводећи, да му је законом продужен рок за плаћање. Пита се: да ли он има право на продужење рока плаћања и може ли сада одрећи за ову годину држање утрине под закуп?

Одговор:

По члану 1. у вези са чланом 3. закона о продужењу рокова плаћања по обавезама из грађанског, трговачког и меничног законика, рокови плаћања за све уговорене обавезе из грађанског законика осим уговора о закупу — кирији кад је случај да закупца није употребљен за војну службу^а, продужени су од дана мобилизације војске. — Код обавеза плаћања из грађанског законика закон разликује уговорне обавезе од законских. Код првих т. ј. уговорних продужују се рокови, код законских теку редовни рокови. Уговорне обавезе јесу оне, о којима говори други одељак друге части грађанског законика. Од овога правила учињен је делом изузетак за уговор о закупу — кирији. Овде ваља разликовати: да ли је закупца војни обвезник или није, па ако јесте, онда се користи овим одлагањем, а у противном не. Законске пак обавезе плаћања, као обавезе издржавања међу супрузима или међу родитељима и децом, као и обавезе из закона о старатељству, морају се и даље о року испуњавати.

Пошто се у § 678. грађанског закона прави разлика између речи *кирије* и речи *закуп*, то ваља признати, да члан 1. поменутог закона није довољно јасан у речима „осим уговора о закупу — кирији...“ Ако је законодавац хтео рећи, да ће се, у извесном случају (кад је закупца на војној дужности) уговорено плаћање по уговору о закупу, узевши реч закуп у ширем смислу, одложити онда није требало употребити после паузе реч „кирији“, јер та реч са употребљеном паузом може бити тумачена тако, да је законодавац хтео, да одлагање плаћања не буде једино код уговора о кирији, кад се кирија не налази на војној дужности; да је законодавац хтео, да се изузетак односи и на случај плаћања по уговору закупа у ужем смислу и по уговору о кирији, могло би се рећи, употребити би израз „осим уговора о закупу и кирији...“ — Правилник за извршење поменутог закона није протумачио изложену нејасност, што се види из тачке 5. Правилника. — Ми смо мишљења, да је законодавац имао намеру једино код уговора о кирији да одстрани продужење рокова плаћања, кад закупца није у војсци, а не код свих уговора о закупу у ширем смислу, и сматрамо, да лице у питању означено *не мора о року уговореноме да плати закупну цену* (пошто се и утрина уподобљава њивама, кад је реч о употреби тих добара). — Пошто дотично лице није

хтело о уговореноме року да плати закупну цену, општински пуномоћник треба да га оптужи надлежном суду (ако општинска власт сматра да закупца није у праву), па ће суд расправити спорно питање и закон протумачити у конкретном случају. — Ако судска власт буде тога мишљења, да се на сваку врсту закупа (и на кирију и на закуп у ужем смислу) примењује продужење рокова плаћања, само у случају кад је закупца на војној обвези, онда је закупца дужан да одмах плати закупну цену. — претпостављајући да он није на војној дужности као војни обвезник,

Што се тиче одрицања уговора о закупу ту важе прописи из главе XXV. грађанског закона и у опште наређења о уговорним односима.

* * *

Деловођа општине драговачке актом од 31. јануара ове године упутио је овакво питање:

Председник овог суда рефератом је оптужио једно лице, што је осечено општинско дрво, које се налазило на зиратном општинском имању, повредило и од овог извесан део дрва однело својој кући за употребу. Ислеђењем овога дела утврђена је престављена кривица означеног лица, јер је и оно на своме саслушању признало дело. Суд је по извршеном слеђењу нашао, да овде постоји дело из члана 116. закона о шумама, и с тога је кривица пресудом својом казнио са тридесет динара повчане казне у корист општинске касе и др. По изјављеној жалби првостепени суд је решењем својим поништио пресуду суда општинског, наставши да овде не постоји дело из члана 116. закона о шумама. Пита се: какво дело овде може да постоји? Да ли је то дело из члана 113. закона о шумама?

Одговор:

Кад ко поломи или одсече гране са необореног дрвета у шуми у намери, да их противзаконно присвоји, накнадиће вредност и платиће по члану 113. закона о шумама двоструку вредност тога предмета на име казне. А по члану 116. закона о шумама казни се новчано од 2 до 50 динара онај, који повреди осечена дрва или друге шумске производе, ограду, панац, обалу, насип, мост, прелаз, водовод, јаз, канал, рибањак, пут, водник, точило или ма какву направу за сечење, израду или извожње дрва и грађе, путоказе, табле, знаке за мере остојања или ма какве друге знаке у интересу чувања и обделавања шума, или који растури сложена дрва. — Према томе престављено дело не може се квалификовати као кривица из члана 113. или из члана 116. закона о шумама са ових разлога: дела из члана 113. и 116. закона о шумама, као шумске кривице, могу се учинити само *у шуми и на шумском земљишту*, јер шумске кривице (изузимајући административне шумске кривице) јесу: 1. крађе дрва и осталих шумских производа извршене у шуми, 2. повреде тих ствари у шуми, и 3. недопуштене радње у шуми и на шумском земљишту; дело из члана

113. закона о шумама преставаља крађу, али крађу са необореног дрвета (што овде није случај); дело из члана 116. закона о шумама преставаља повреду шуме и шумских производа (што такође овде није случај, јер су делови дрвета однети — украдени); па како преставаљено дело у опште није ни извршено у шуми и на шумском земљишту то у овом случају и не може бити речи о примени прописа из члана 113. или 116. закона о шумама. — Пошто је преставаљено дело учињено на зиратном општинском имању и пошто се оно састоји у кварењу општинског одсеченог дрвета и у противзаконном присвајању једног дела дрвета, — то се овде може говорити једино о поништају туђе ствари и о крађи, која се дела кажњавају по прописима из кривичног закона с погледом на вредност ствари.

К.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И НАСАЦИОНОГ СУДА

Један случај примене § 471. грађ. суд. поступка.

Суд општине града Београда за обезбеду дуга у 130 дин. колико је Н. Н. земљоделац из села З. имао плаћати извесном лицу по пресуди судској — одобрио је тражену забрану на две краве и једна кола.

Дужник Н. Н. обратио се општинском суду и тражио да се попис скине и стока му врати пошто је он земљоделац и друге стоке нема, за доказ чега поднео је и уверење дотичног општ. суда.

Суд општине града Београда нашао да пропис § 471. тач. 4. грађ. суд. пост. штити земљоделцу само једну краву, па је решењем својим скинуо попис с једне краве и кола.

Ово решење одобрио је Министар Унутрашњих Дела противу кога је Н. Н. изјавио жалбу Државном Савету наводећи, да он од стоке има само ове две краве, да са њима оре, кулучи, и рабџија, да су му дакле, оне волови. Главно је, вели, овде то, да он друге стоке нема, већ да ове краве преже у кола и да му оне служе у место волова, те као такве не могу бити ни узете у попис.

Државни Савет нашао је, да је решење Министрово на закону основано.

Одлука од 5 марта 1913. Бр. 575.

Државни Савет није надлежан да разматра одлуке којима се на основу § 4-а полиц. уредбе неко ставља под полицијски надзор.

Да би се спречиле учестане крађе, суд и одбор општине Р. на основу § 4-а полицијске уредбе доноси су одлуку да се поред осталих сумњивих лица и Н. Н. ставио под полицијски надзор.

Противу ове одлуке Н. Н. изјавио је жалбу средској власти која је нашла да је одлука суда и одбора правилна па ју је на основу §§ 15 и 16 полицијске уредбе одобрила.

Ово решење средске власти одобрио је и Министар Унутрашњих Дела на ос-

нову § 10 Устројства центр. државне власти.

По изјављеној жалби Државни Савет нашао је да у овом случају не постоји административан спор у смислу прописа чл. 48 саветског пословника, па је жалбу одбацио као ненадлежној власти поднесу.

Одлука од 5 марта 1913 г. бр. 580.

К. И. Б.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОНОВНЕ ПОТЕРЕ

Мојсило Станојевић, осуђеник београдског казног завода, чију слику износимо побегао је још 1. јула 1911. год., па ни до данас није ухваћен.

Родом је из Стачања, стар 21 год., средњег раста, очију жућкасто-зелених, косе смеђе, лица широког, обрва густих.

Акт Управе београдског казног завода Бр. 4060.

Живан — Живојин — Милијановић, осуђеник београдског казног завода, чију

слику износимо, побегао је још 1. септембра 1911. год. па ни до данас није ухваћен.

Родом је из Сибнице, среза посавског, округа београдског, стар је 20 год., средњег стаса, очију угаситих, косе смеђе; од особених знакова има на десној вилици белегу од шкрофула.

Акт Управе београдског казног завода Бр. 5044.

Петар Павловић, осуђеник београдског казног завода, чију слику износимо, побегао је још 5. октобра 1911. год. па ни до данас није пронађен.

Родом је из Јагодине, стар је 64 год., средњег раста, сувоњав, проседих бркова и косе, крупних угаситих очију, црних обрва, густих и дугачких; од особених знакова има: испод средине леве обрве брадавицу величине кукурузног зрна.

Акт Управе београдског казног завода Бр. 5781.

Светозар В. Живковић, осуђеник нишког казног завода, чију слику износимо, побегао је још 13. јануара 1910. год., па ни до данас није ухваћен.

Родом је из Градишта, среза белопаланачког, стар 28 год., средњег раста, црне косе и бркова,

црне масти, у црном сукненом сељачком оделу са шајкачом на глави и опанцима на ногама.

УНИВЕРЗИТЕТСКА

БИБЛИОТЕКА

од особених знакова има: на левом образу има седам белега од опекотине.

Депеша нишког казненог завода Бр. 180.

ПОТЕРЕ

Павле Мандић, тежак из Плоче извршио је убиство и покушај убиства, па је побегао.

Стар је 32 год., раста средњег, косе и бркова плавих, очију зелених; говори брзо; од

Марјан Петровић, тежак, родом из Кривеља, који је решењем зајечарског првост. суда стављен под поротни суд и притвор због више дела крађе, побегао је из Зајечарске Окружне Болнице, где је био упућен на посматрање.

Стар је 18 година, висока раста, округлих образа иначе сувољав, косе црне, очију црних; кад говори гледа у земљу.

Од одела има на себи: чакшире и гуњ од црног сукна, на глави белу шубару.

Акт зајечарског првостепеног суда Бр. 1015.

одела има панталоне од полусомота и капут од шајка; на глави шубару а на ногама ципеле.

Досељеник је на Црне Горе, а радио је по пругама и мајланима угљеним по унутрашности и по Бугарској.

Депеша начелника среза јабланичког Бр. 2621.

Драгутин Филиповић, браварски радник, притвореник Управе вароши Београда, а који одговара за више дела крађе, побегао је.

Воривоје - Вора Живковић, оvd. извршио је опасну крађу, па је побегао.

Стар је 14 год., маленог раста, црномањаст, на челу има посекотину, кад говори замуцкује; од одела има реклу исцепану, шубару и опанке.

Депеша начелника округа крајинског Бр. 1626.

Родом је из Градишта, стар 26 год., средњег стаса, смеђ, ситних плавих очију, малих смејих бркова, добро развијен; од одела има црн капут а на глави браун качкету.

Акт Управе вароши Београда Бр. 3594.

КРАЂА СТОКЕ

Непознати лопови украли су Јовану Радоњићу, из Боговине, једну кобилу, стару 7

год., задња копита крива, без роваша и других знакова.

Непознати лопови украли су Лапалату Ђеферзану, једно ждребе. старо 1 год., доратасто, без роваша.

Депеша начелника среза бољевачког Бр. 2234.

МАНГУП СТОКА

У вароши Ђуприји ухваћено је једно мангуп женско ждребе, маторо годину дана, длаке доратасте, без роваша.

Акт начелства округа моравског Бр. 1818.

УХВАЋЕН

Михаило Вукашиновић, осуђеник београдског казненог завода, чију смо потерницу изнели у 11 броју „Полиц. Гласника“ за ову годину.

Акт Управе београдског казненог завода Бр. 966.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Александар Ђорђевић, каменорезачки радник, убијен је 24. фебруара ове године у Топчидеру.

Стар 32 год., средњег раста, плав, бркова плавих средње величине — ближних података нема.

Како се истрагом није могло утврдити одакле је погинули Александар, и да ли има у опште каквих рођака, да би се могла узети тужба против његовог убице, то се скреће пажња свима полицијским и општинским властима да његову родбину потраже и извести да се најближи сродник у законом одређеном року пријави Управи града Београда с позивом на Бр. 6887.

НАЗНАЊЕ

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911 и 1912 год., у елегантном тврдом појезу, могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину. Комилети у меком појезу за ове исте године могу се добити по цену од 15 дин. за једну год., или сви укупно за 80 динара.